

ХАРЛАН ЕЛИСЪН ЧУЖДО ВИНО

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Двете ченгета, хванали под ръка Уилис Коу, го заведоха до завития с одеало труп. Тъмнокъфявата ивица започваше на петдесет ярда от тялото и изчезваше под завивката. Коу чу как един от кибиците рече: „Изхвърлена е тук. Ужас!“

Той не искаше да му показват собствената му дъщеря. Но трябваше да я разпознае и затова едно от ченгетата го стисна здраво, а другото клекна да дръпне одеалото. Позна нефритовата брошка, която ѝ подари за абитуриентския бал. И нищо друго.

— Това е Деби — каза той и се обърна.

„Защо се случи точно с мен? — помисли си той. — Аз не съм оттук, аз не съм един от тях. Това трябваше да се случи с човек.“

* * *

— Направи ли си инжекцията?

Той вдигна глава и я помоли да повтори.

— Питам те — тихо каза Естела — дали си взе инсулина.

Той се усмихна леко, разбираше нейната загриженост и нежеланието ѝ да се намесва в болката му, затова кимна в съгласие.

— Ще се кача горе да си легна. Ще дойдеш ли?

— След малко.

— Пак ще заспиш на креслото и ще паднеш.

— Не се притеснявай, ще дойда скоро.

Тя го изгледа продължително, после се обърна и пое нагоре по стъпалата. Той се заслуша в нормалните звуци — шум в тоалетната, водата в клозетното казанче и мивката, скърцането на вратата на гардероба... После пружините на леглото обявяват, че Естела вече си е легнала. Тогава превключи телевизора на трийсети канал — без програма, и изключи звука, за да не чува съскането на „снежинките“.

Няколко часа седя пред телевизора, залепил ръка за екрана с надеждата, че пронизващите през ръката му електрони ще му позволят да види през плътта чуждите кости.

* * *

В средата на седмицата попита Харви Ротхамър ще може ли да си вземе почивка в четвъртък и да отиде в болницата при сина си. Ротхамър се намръщи, но се съгласи. Коу изгуби дъщеря си, а синът му бе деветдесет процента неподвижен, лежи в специално легло и няма никаква надежда някога да проходи. Затова Ротхамър се съгласи, но му припомни, че април е на прага, а за един счетоводител това е напечено време. Коу го увери, че не го е забравил.

На двацет мили източно от Сан Димас колата се повреди, Коу седеше зад волана в убийствения пек и гледаше пустинята, опитвайки си да си спомни как изглеждаше родната му планета.

Синът му Джилуан миналото лято отиде на почивка при приятел от Ню Джърси. Направили си импровизиран басейн в задния двор, Джил се гмурнал, ударил се в дъното — сега е със счупен гръбнак. За щастие го извадили веднага, не се удави, но сега долната част на тялото му е парализирана. Може да мърда ръцете си, но не и пръстите. Лежи в болницата във Фонтана.

Спомни си само цвета на небето — яркозелено, прекрасно. И същества, които не бяха птици — пълзяха, не летяха. Не си спомни нищо друго.

Изтеглиха колата до Сан Димас, но нямаше нужните части. Коу остави автомобила и се прибра у дома с автобус. Тази седмица така и не видя Джил. Сметката за ремонта бе 286 долара.

* * *

През март постоянните ветрове в Южна Калифорния утихват. Към края на седмицата заваля, но не като в Бразилия, където капките се сливат една с друга и замайват минувачите. Ала достатъчно силно и покривът прокапа. Коу и Естела не спаха цяла нощ, попиваха с кърпи капчуците, но течът беше явно някъде в средата на покрива, защото след това водата рукна навсякъде.

На сутринта усети, че силите го напускат. И се разплака. Естела го чу, сушеше прогизнали кърпи, и изтича до гостната. Коу, закрил лице с длани, беше седнал върху мокрия килим с мирис на мухъл. Естела седна до него, прегърна го и го целуна. Той плака дълго, после очите му бяха зачервени.

— Там, откъдето дойдох, дъжд вали само вечер — каза.

Но тя не го разбра.

После, когато осъзна думите му, излезе да се поразходи и да помисли какво да прави с мъжа си.

Уилис отиде на брега, остави колата на паркинга и се смъкна до плажа. Почти час се скита по пясъка, събирайки стъкълца, станали матови от океана. После легна и заспа.

Сънува родната планета. И може би защото слънцето беше високо горе, а океанът плискаше успокояващо, успя да си спомни много. Ярkozелено небе, весели пълзящи същества, притичващи бледожълти пламъчета... Беше в своето собствено тяло: множеството крака се движат равномерно и го пренасят през пясъците, усети аромата на непознати цветя. Беше се родил там, беше израснал там и после...

Изселен.

С човешкия си ум Уилис Коу осъзнаваше, че е бил изселен за нещо ужасно. Беше интерниран на тази планета заради някакво престъпление, но не можеше да си спомни какво точно. И в съня си не усети никаква вина.

Но когато се събуди, човешкото се завърна, нахлу в него и се почувства виновен. Мечтаеше да се върне там и да се раздели с това ужасно тяло...

* * *

— Не исках да идвам при вас — каза Уили Коу. — Глупаво е. Щом идвам, значи има място за съмнения. А аз не се съмнявам...

Лекарят се усмихна и разбърка какаото си.

— Значи дойдохте по настояване на вашата съпруга?

— Да. — Заби поглед в чепиците си. Тези кафяви боти ги носи вече три години, но не можа да свикне с тях, сякаш стържеха големия му пръст с нож.

— Чуйте ме, господин Коу — докторът с наслада отпи от какаото. — Като говоря за помощ, нямам предвид промяна на възгледи или отказ от вяра. Нито Фройд, нито Ерхард не успяха да ме убедят, че съществува така наречената реалност, нещо дадено и непроменимо.

Щом илюзията не ни натиква в лудницата или в килията, защо да е по-малко приемлива от това, което наричаме реалност? Ако това ви прави щастлив, вярвайте си. Просто аз бих искал да разбера същността на вашата вяра.

— Е, добре като начало. Но аз съм малко нервен.

— Успокойте се. На мен наистина ми е интересно.

— Нали мога да се поразмърдам из кабинета ви? Ще ми помогне.

— Лекарят се усмихна. — Това тяло не е моето тяло. Аз съм осъден да живея в образа на човек, а това ме убива.

Лекарят не помоли за разяснения. Коу беше дребничък, с оредяващи коси и слабо зрение. Краката го боляха, лицето му бе набраздено от бръчки, следи от тревоги и грижи. Разказа всичко на доктора и накрая завърши:

— Смятам, че на тази планета те интернират за престъпление. Мисля, че всички тук сме от други светове, от други планети, където сме се проявили не според закона. Земята е просто затвор, а ние сме прокудени да живеем в тези ужасни тела, които се разлагат, износват се, умират и после миришат гадно. Такава е нашата участ.

— Но защо само вие знаете това? — лекарят отмести какаото си.

— Сигурно са ми дали повредено тяло — отвърна Уилис Коу. — Малко допълнителни мъчения — да знаеш, че си чужденец, че си в затвора заради някакво престъпление, което не можеш да си спомниш. Какво ли ужасно е било, щом съм заслужил такава присъда!

— Да сте чели Франц Кафка, господин Коу?

— Не.

— Той е писал за хора, осъдени за престъпления, за характера на които обаче те нищо не знаят. Виновни за грехове, които дори не подозират.

— Да, и аз чувствам нещо такова. Може би и Кафка е подозирал, че тялото му е повредено.

— Няма нищо странно във вашите подозрения. Днес мнозина не са удовлетворени от живота си — мъжете искат да са жени, жените искат...

— Не, не! Не съм кандидат за промяна на пола. Казвам ви, дойдох от свят със зелено небе, с кадифени пясъци и пламъчета, които приблясват... Имах много крака, имах ципи между пръстите, пък и изобщо не бяха пръсти... — Той млъкна объркан.

После отново седна и продължи:

— Докторе, живея като всички — често боледувам, не мога да си плащам сметките... Дъщеря ми умря при катастрофа и тази мисъл направо ме убива. Синът ми е осакатен в разцвета на силите си и завинаги ще остане такъв. Почти не разговаряме с жена ми, не се обичаме... И не знам дали изобщо сме се обичали. Не съм нито лош, нито по-добър от всички останали на тази планета. Точно затова ви споделям: болка, отчаяние, постоянен ужас! Ежедневен кошмар! Безнадеждност. Празнота. Нима това е човешкият живот? Знайте, има други места, където да си човек не означава безкрайно страдание.

В кабинета ставаше тъмно.

— Господин Коу — рече лекарят, — изслушах ви и искам да знаете, че почти споделям страховете ви. — Коу изпита облекчение, все пак някой му даваше да разбере, че не е сам. — Честно казано, вашият случай е сериозен. Вие сте болен и се нуждаете от интензивно лечение. Ще поговоря с жена ви, но моят съвет е веднага да проведете един интензивен курс на лечение...

Уилис Коу затвори очи.

* * *

Заклучи вратата на гаража и запусти процепите с парцали. Намери достатъчно дълъг маркуч, за да вкара газовете от ауспуха директно в колата. Включи двигателя и го остави да работи. Седна на задната седалка и се зачете. Но не можа да се съсредоточи върху текста, затова се опита да заспи. Искаше насън да види света, който му бяха откраднали; света, който повече никога няма да види. Накрая сънят го превзе и той умря.

Поменът бе в „Горска ливада“, затова бяха дошли малцина. Пък и беше уикенд. Естела плачеше, а Харви Ротхамър я утешаваше. Но си мислеше, че април приближава.

Положиха Уилис Коу в една рохкава почва и мексиканец с три деца го зари с пръст от чужда планета. Мексиканецът, който миеше съдове в ресторант, работваше допълнително на гробището — нямаше пари да си плати наема.

* * *

Многокракият консул поздрави завърналия се.

Той се обърна и видя над главата си яркозеленото небе.

— Добро завръщане, Плидо — рече консултът.

Изглеждаше тъжен. Плидо, който на далечната планета се казваше Уилис Коу, се изправи и се огледа. Бе у дома.

Но не можеше да се наслаждава мълчаливо.

— Консуле, кажете ми... Какво толкова ужасно съм сторил?

— Ужасно ли?! — Консултът беше изумен. — Ние се прекланяме пред вас, ваша милост. Вашето име е увенчано с ореол и повече слава от всички други. — В думите му се долови огромно уважение.

— Тогава защо ме изпратихте да живея в страдания на друга планета? Защо ме осъдихте на каторга?

— Не, ваша милост, не. Страданието е това, което ние изпитваме. Мъченията са всичко, което ние знаем. Само малцина от уважаваните и почитаните раси в галактиката биват изпращани в онзи свят. Животът там е рай в сравнение с всички останали светове. Вие просто още не сте се ориентирали... Ще дойдете на себе си и ще разберете.

И Плидо, който в по-хубавата част от своя почти безкраен, изпълнен със страдания живот се казваше Уилис Коу, си спомни.

Мина време и той осъзна вечната печал, в която бе роден.

Осъзна, че бяха му дали най-високата награда в галактиката — да изкара няколко великолепни години в свят, в който болката е нищо в сравнение с другите светове.

И той си спомни дъжда и съня, и пясъка под краката, и океана, който пее вечерната си песен. И нощта, когато намрази Земята.

И сега често сънува приятни картин за живота на Уилис Коу на планетата на радостта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.